

Абрамовіч, С. Ахвяраваў жыццё чужыне – і вярнуўся на Радзіму несмяротным сімвалам мужнасці / С. Абрамовіч // Наша Талачыншчына. — 2019. — 6 лют. — С. 3.

АХВЯРАВАЎ ЖЫЦЦЁ ЧУЖЫНЕ – І ВЯРНУЎСЯ НА РАДЗІМУ НЕСМЯРОТНЫМ СІМВАЛАМ МУЖНАСЦІ

Сёлета ў жніўні яму споўнілася б 50. Быў бы чалавек у росквіце сіл і на вышыні прафесійных дасягненняў, калі да пенсіі яшчэ далёка, але ўжо напрацаўаны важкі багаж вопыту і аўтарытэт у калектыве.

Імя Аляксандра Алюшына як мінімум мільгала б у ліку перадавікоў-механізатараў, а можа быць, ён не абмежаваўся б спецыяльнасцю трактарыста, атрыманай у Коханаўскім СПТВ № 173, а навучыўся б на інжынера і рабіў бы ў якім-небудзь сельскагаспадарчым прадпрыемстве (напрыклад, «Звянячы», недалёка ад роднай вёскі Ляўкова) ці ў адным з машына-будаўнічых («Святавіт» або «Амкадор-КЭЗ»). Але, на жаль, яму было наканавана стаць кулямётчыкам-дэсантыкам і аддаць сваё 19-гадовае жыццё на чужой зямлі за невядома чые інтэрэсы, спекулятыўна аргументаваныя палітыкамі пры дапамозе туманнага паняцця «інтэрнацыянальны доўг».

На старонках інтэрнэт-праекта «Афганістан. Без права на забвение» (<http://afgan.vlib.by/>, сумесны праект Віцебскай абласной бібліятэкі, абласной арганізацыі Беларускага саюза ветэранаў вайны ў Афганістане, Віцебскага гарадскога музея воінаў-інтэрнацыяналісташ) змешчаны вытрымкі з лістоў, якія дасылаў Аляксандар са службы сваім родным. Тон гэтых пасланняў бадзёры і аптымістычны, салдат відавочна не губляў баявога духу, хаця туга па Беларусі прасочваецца ледзь не праз кожны радок. Хлопец сумуе па клубнічным варэнні, па родных краявідах (піша, што вакол яго толькі пясок ды пыл), па рыбалцы (не бачыць ніякіх вадаёмаў, акрамя арыкаў, і забыў, як выглядзе карась), і нават надвор'е на чужыне нейкае варожае («надвор'е чорт ведае якое: днём ціха і горача, а пад вечар падымаетца вельмі моцны вецер, які называюць афганцам»).

«Служба ёсць служба, і трэба адслужыць два гады, хаця ўжо не два, а паўтара», «у Беларусь траплю, хутчэй за ўсё, пад вясну», мяркуючы па гэтых словаах, Аляксандар глядзеў у будучыню з аптымізмам, думаў пра жыццё, а не пра смерць. Дарэчы, перапісваўся з дзяўчынай: «Лісты я атрымліваю толькі ад вас, – паведамляў ён бацькам і брату, – і ад сяброўкі, да якой ездзіў у Слаўнае».

З фотаздымка глядзіць спакойны, пазітыўны юнак. Так яго ахарактарызавала і маці ў лісце, дасланым у выдавецтва «Беларуская Савецкая Энцыклапедыя»: «Рос ён у мяне добрым хлопчыкам, паслухмяным і здаровыム. Усюды пра яго былі добрыя водгукі. Быў ён вельмі ласкавы з намі і ніколі не грубіў».

Як і ўсе людзі, Аляксандар Алюшын нарадзіўся, каб радавацца жыццю і любіць сваю Радзіму, але з-за таго, што не ўсім пісаны гэты закон, ен вымушаны быў ахвяраваць жыццё чужыне. І цяпер вечна жыве на сваёй роднай зямлі – як прыклад мужнасці і стойкасці. Апынуўшыся пад абстрэлам, паведаміў карэктроўшчыкам агню каардынаты ракетнай пусковай устаноўкі праціўніка і тым самым паспрыяў яе знішчэнню, але сам быў паранены і не выжыў. Памяць гэтага

назаўсёды маладога чалавека ўвекавечана ў яго роднай Коханаўскай школе (мемарыяльная дошка, матэрыялы ў музеі, названая яго імем піянерская дружына, вучні даглядаюць магілу), а мужнасць пасмяротна ўшанавана ордэнам Чырвонай Зоркі і медалём «Воіну-інтэрнацыяналісту ад удзячнага афганскага народа».

Сяргей АБРАМОВІЧ